

Sygn. akt I C 1887/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Michał Jank

Protokolant : sekr. Sąd. Natalia Kierznikiewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2015 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) W.

przeciwko A. A.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) (...) w W. na rzecz pozwanego A. A. kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1887/14

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) w W. (dalej jako: (...)), wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, by pozwany A. A. zapłacił na jego rzecz kwotę 12.861,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25. 06. 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powództwa powód podał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego umowy karty kredytowej z (...) Spółką Akcyjną, którego wierzytelności stały się wierzytelnościami (...) Bank (...) S. A. poprzez przeniesienie w dniu 31 grudnia 2012 r. majątku (...) S. A. na (...) Bank (...) S. A. Z warunków przedmiotowej umowy pozwany się nie wywiązał. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy przelewu zawartej w dniu 19 lipca 2013 r. z dotychczasowym wierzycielem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

Pozwany A. A. skutecznie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zarzucił stronie powodowej brak legitymacji czynnej. Stwierdził, iż strona powodowa nie określiła wyczerpująco swojego statusu prawnego ani nie wskazała pełnego adresu siedziby., jak również nie przedłożyła żadnego dowodu na istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami.

W piśmie procesowym z dnia 17 marca 2015 r. pozwany stwierdził, że na podstawie danych przedstawionych przez powoda nie sposób ustalić rzeczywistej kwoty zadłużenia, podstaw do jej wyliczenia, a przez to faktycznej wysokości zobowiązania. Ponadto wskazał, że powód dochodzi wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, wystawionym przez (...) S. A. w W., a opatrzonym klauzulą wykonalności postanowieniem tut. Sądu z dnia 13 grudnia

2012 r. w sprawie o sygn. akt XIII 1 Co 364/12. Powyższy tytuł nie został uchylony ani nie wygasł, w związku z czym powództwo jest bezprawne, gdyż zmierza do uzyskania drugiego tytułu wykonawczego obok już istniejącego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 listopada 2007 r. pozwany A. A. zawarł z (...) S. A. Spółką Akcyjną Oddziałem w Polsce umowę karty kredytowej.

Umowa została rozwiązana w dniu 5 grudnia 2011 r.

/ **bezsporne**, nadto: umowa – k. 47-48; zaświadczenie – k. 123/

(...) S. A. Spółka Akcyjna w A. Oddział w Polsce przekształcił się w spółkę prawa polskiego o nazwie (...) S. A. w W..

/ **dowód**: komunikat (...) k. 127, ogłoszenia w (...) K. 128-131 /

W dniu 31 grudnia 2012 r. nastąpiło połączenie (...) S. A. w W. z (...) Bank (...) S. A. w W. poprzez przeniesienie majątku (...) S. A. na rzecz (...) Bank (...) S. A.

/ **dowód**: KRS – k. 69-76/

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku sygn. akt XIII 1 Co 364/12 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (...) (...) z dnia 11 stycznia 2012 r. wystawionemu przez (...) S. A. w W. przeciwko dłużnikowi A. A., łącznie maksymalnie do kwoty 150.000 zł

/ **dowód**: postanowienie – k. 112, 125/

W dniu 23 grudnia 2013 r. (...) Bank (...) S. A. w W. podpisał z (...) umowę przelewu wierzytelności przysługujących mu m. in. wobec pozwanego.

/ **dowód**: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami i aneksem z dnia 11 czerwca 2014 r. – k. 48-65/

W dniu 7 lutego 2014 r. (...) Bank (...) S. A. poinformował pozwanego A. A. o przejściu przysługującej mu od niego wierzytelności na rzecz (...). Tego samego dnia również (...) poinformował pozwanego o przejęciu wierzytelności i wezwał go do zapłaty kwoty 12.271,86 zł.

/ **dowód**: pismo (...) k. 41-42, pismo (...) – k. 43/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie załączonych przez strony do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego Sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Za nieuzasadnione należało uznać twierdzenie pozwanego, że powództwo jest bezprawne, gdyż zmierza do uzyskania drugiego tytułu wykonawczego obok już istniejącego. W art. 97 ust. 2 Prawa bankowego ustawodawca wprost wskazał, iż z wnioskiem o nadanie klauzuli na bankowy tytuł egzekucyjny może występować tylko bank. Umożliwienie nadawania klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. na rzecz nabywcy wierzytelności bankowej stwierdzonej tym tytułem, oznaczałoby w rzeczywistości rozszerzenie przywileju przyznanego tylko bankom na wszystkich nabywców takiej wierzytelności. Byłoby to oczywiście nie do pogodzenia z kwalifikowanym i wyjątkowym charakterem owego przywileju. Można zatem stwierdzić, że w omawianym zakresie przepisy art. 96-97 Prawa bankowego – ze względu na swój charakter – stanowią *lex specialis* w stosunku do przepisu art. (...) Na podstawie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego może być prowadzona jedynie egzekucja

wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, po skutecznym wystąpieniu przez ten bank o nadanie na jego rzecz sądowej klauzuli wykonalności. Skoro więc nabywcą wierzytelności stwierdzonych bankowym tytułem egzekucyjnym był podmiot inny niż bank, musiał uzyskać inny tytuł wykonawczy i w tym celu wystąpić z pozwem przeciwko pozwanemu.

Bezzasadny był także zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda – powód wykazał bowiem fakt zawarcia przez bank umowy z pozwanym A. A., jak również fakt przelewu wynikających z niej wierzytelności na rzecz powoda.

Jednakże powództwo, jako niewykazane co do wysokości, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 prawa bankowego (t.j. Dz.U z 2012 Nr 1376) przez umowę kredytu (a za taką umowę należy uznać również umowę karty kredytowej, będącą w istocie umową o kredyt odnawialny) Bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie, kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 pr. bank., jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takie oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy. Sposób wykorzystania (tzw. akt wykorzystania) może być określony w umowie, przy czym strony mogą dokonać zmiany tego sposobu także po zawarciu umowy kredytowej.

W niniejszej sprawie fakt zawarcia umowy kredytu bankowego z pozwanym A. A., jak również fakt przelewu wierzytelności na rzecz powoda, nie budzą żadnych wątpliwości Sądu.

Umowa kredytu bankowego została zawarta w formie pisemnej, pozwany nie zakwestionował zawarcia przedmiotowej umowy, jednak podnosił, że kwota, która jest wskazywana przez powoda jako roszczenie główne, jest kwotą nienależną, wynikającą z nieprawidłowego naliczania należności przez bank.

Mimo takiego stanowiska pozwanego, powód w żaden sposób nie udowodnił roszczenia co do wysokości, choć, to na nim ciążył – zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar udowodnienia okoliczności zgodnie z jego stanowiskiem

Powód, jako strona postępowania sądowego, która zgłasza żądanie zasądzenia na jej rzecz określonych środków pieniężnych, zobowiązany jest do przedstawienia wszelkich dowodów, które potwierdzą zasadność zgłoszonego żądania, a jako strona umowy sprzedaży wierzytelności, uprawniony jest do pozyskania od kontrahenta, wszelkich informacji o istnieniu cedowanego zobowiązania i podstaw jego ustalenia. Dlatego – wobec zarzutów pozwanego – brak jest podstaw do uznania twierdzeń powoda za udowodnione, skoro nie znajdują one potwierdzenia w stosownej, istniejącej i przedłożonej Sądowi dokumentacji bankowej. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (SN 28.04.1975 III CRN 26/75). Mając na uwadze powyższe, wobec braku dowodów, w oparciu o które możliwe byłoby ustalenie, czy w chwili dokonywania umowy cesji, Bankowi przysługiwała wierzytelność w wysokości, w jakiej została scedowana na powoda, nie sposób uznać żądania pozwu jako udowodnionego co do wysokości.

W związku z powyższym powództwo – jako niewykazane, podlegało oddaleniu na mocy art. 6 kc.